

Spedalskhedsmissionen

December 5/2009

Kort Sagt

Forsidefoto: Seetha - Læs om hende på side 8

Klima og 100-års jubilæum

Dansk Missionsråd har i snart en årrække udgivet hefter med forskellige temaer i relation til mission i bred forstand.

Serien hedder NY MISSION, og de seneste 2 numre (16 og 17) skal kort omtales her.

Nr. 16 har titlen "Klimakrisen – hvad ved vi, hvad tror vi, og hvad gør vi?" Dette er jo meget aktuelt med klimakonferencen i København i nær fremtid. Hovedartiklen er i dette nr. skrevet af professor i samtidsteologi Niels Henrik Gregersen. Han giver et bud på, hvordan en kristen skabes- og inkarnationsteologi kan inspirere til at se realiteterne i øjnene og diskutere mulige løsninger. Heftet giver udtryk for, at klimaemnet fortjener også at blive drøftet i menigheder og studiekredse, ja på alle steder, hvor man bekymrer sig om vor fælles fremtid og ønsker at tage vare på skaberværket.

Nr. 17 har titlen "Edinburgh 1910 – 100 år efter." Hovedartiklen her er skrevet af professor Kenneth R. Ross fra England. Den er ikke oversat. Konferencen i 1910 er skelsættende for nutidens missionsarbejde, det fejres internationalt men også her i Danmark. De danske bidrag i heftet er: "Mission blandt nyåndelige – om sekularisering og resakralisering", "Nattens kirke og nutidig trospraksis", "Udfordringer fra den globale kristendomsvirkelighed til kristen missionstænkning og praksis", "Mission i en mediealder" m.fl. Væsentlige emner til overvejelse og drøftelse.

Hefterne fås nu direkte fra Dansk Missionsråd. Foråret 2010 vil emnet være: "Fra finanskrise til fattigdomskrise."

Kr. Jensen

Fradrag for gaver

For at få fradrag for gaver givet til Spedalskhedsmissionen, skal vi have modtaget dit personnummer, som vi benytter til at indberette gaver med til SKAT senest 19. januar 2010 for gaveåret 2009. Rigtig mange har givet os deres personnummer – tak for det, men skulle du mangle at give os det, skal vi nok sende en "rykker". Skulle du være i tvivl, er du naturligvis velkommen til at ringe til os på 3838 4888.

Reglerne for 2009 er:

Der gives fradrag for op til 15.000 kr. De første 500 kr. af de 15.000 kr. giver ikke fradrag. Der skal gives mindst 500 kr. pr. organisation for at få fradrag.

For gavebreve gælder andre regler – ring hvis du vil vide mere.

Med venlig hilsen og ønsker om en glædelig juletid.

Administrator Klaus Leonhardt

**Redaktionen ønsker
bladets læsere en
glædelig Jul**

Nargis Akhter

Tekst og foto af Jean Jones og Georgina Cranston

Nargis Akhter er en 14 år gammel pige, som har haft et trist liv på grund af spedalskhed, og flere gange under interviewet falder hun i tårer. Hun led af spedalskhed i 3 år. Hun er ældste barn af en familie på 3 drenge og 3 piger. Hun kommer fra Sydbangladesh nær Bengalske Bugt. Hendes far er rickshawkusk, og moderen er hjemmegående. Ingen andre i hendes familie har spedalskhed.

Da hun fortæller, at hendes far har mistet indkomst på grund af hendes spedalskhed, begynder tårerne at falde ned fra hendes ansigt. Livet har virkelig været hårdt for dette unge menneske, og det vil helt sikkert heller ikke blive lettere for hende. Hun holder meget af at gå i skole, men har ikke kunnet gå i skole de sidste par år, fordi hendes spedalskhed forårsager så mange problemer.

Hun er stadig under MDT behandling og er også blevet behandlet med steroider for den yderligere bivirkning, hun for tiden lider af. Hun ser så ensom og nedtrykt ud, at det var hjertegribende at se, hvordan spedalskhed kan påvirke en sådan teenager – ensom, mange mil fra deres hjem og uden et velkendt ansigt i miles omkreds og ingen til at trøste og omfavne dem.

Hendes familie prøver at skjule spedalskheden fra omkringboende folk, fordi stigmaet da vil vokse, og hendes far har mistet penge på grund af hende.

Engang i fremtiden vil hun gerne genoptage sine studier. Hun elsker at synge, og hun sang meget roligt en traditionel bengalsk folkesang for os. Derefter var hun nedtrykt, og det var ulideligt at se på hende. Jeg ønskede kun at kunne omfavne

hende, ligesom jeg gør med min (forfatterens) egen datter. Selvom Spedalskhedsmissionen tager sig af hende, og jeg ved, at hun er i gode hænder, er det dog for langt fra at regne, hvad et barn i Europa ville opleve.

Hun kan strikke og sy, og hendes mor var tidligere syerske, men havde ikke råd til en symaskine, hvorfor hun ikke kan tilføre indkomst til familien.

Stakkels Nargis har nu været på hospitalet i 4 måneder, og det eneste lyspunkt var, at hendes mor for nyligt var i stand til at besøge hende et par dage, selvom rejsen var lang. Hun synes desperat for at komme hjem, men desværre er hun stadig ikke rask nok til at gå.

Oversat af HS-H

International spedalsk-hedskonference i Canada

Tekst og foto af Administrator Klaus Leonhardt

I dagene 31/5 til 5/6 havde jeg fornøjelsen af at være til international konference med deltagelse af alle partnerne i The Leprosy Mission International, hvilket vil sige ca. 50 lande – halvdelen af disse er lande, hvor der samles penge ind til arbejdet og den anden halvdel lande, som modtager hjælp til arbejdet, for at udrydde spedalskhed og hjælpe de mange mennesker, som er påvirket af sygdommen. Du kan finde en oversigt på www.leprosymission.org, hvis du har adgang til internettet

Desværre var bestyrelsesformand Jan Meyer forhindret i at tage med, så jeg måtte klare mig alene, men som det kan ses på billedet, var jeg i godt selskab med alle de andre landeledere og de-

res bestyrelsesformænd.

Det var nogle travle dage, hvor jeg fik skabt mange gode kontakter til andre spedalskhedsmissioner og vigtigst af alt fik mødt og talt med mange mennesker fra de lande, som vi hjælper gennem vort indsamlingsarbejde.

Globalt partnerskab

Der blev brugt tre dage i det store forum både til samlede møder, men især i grupper, hvor de "rige" og "fattige" lande var blandet, for at diskutere hvad et globalt og ligeværdigt partnerskab betyder.

Hver af de tre dage var vi tre gange i grupper for at diskutere spørgsmål som: Skal partnerskabet bygges på bibelske principper? Skal det formaliseres i en

partnerskabskontrakt, som alle underskriver? Hvilken rolle har kontoret i London i fremtiden? Hvilke betingelser skal der være for at være med i partnerskabet? Skal der være en ledelse af partnerskabet? Hvem skal sidde i ledelsen? Og mange andre spørgsmål. Til hver gruppediskussion var der en udpeget referent. Alle referater er blevet samlet, således at alle svar kommer til en styregruppe, som skal komme med anbefalinger til, hvordan partnerskabet kan komme til at se ud, hvilket endeligt tænkes behandlet og vedtaget i 2011.

Generelt var og er der enighed om, at et nyt globalt partnerskab skal bygges på bibelske principper og skal føre til et mere effektivt arbejde, og til at vi kan gøre

endnu mere for at udrydde spedalskhed og hjælpe dem, som er ramt af følgerne af sygdommen.

Indenfor The Leprosy Mission International, som vi er en del af, har der tidligere været en stærk styring fra kontoret i London. Ude i udviklingslandene har det ofte været europæere, som har siddet i ledelsen. Nu går udviklingen mod, at der flere og flere steder kommer landeledere, som selv er indere, bengaler osv., vi taler om samarbejde og globalt partnerskab. Senest har Indien fået en ren indisk bestyrelse, Bangladesh har fået en ny national leder, som selv er fra Bangladesh.

Dette giver en lang række udfordringer for det fremtidige samarbejde. Hvor det før var London, der samlede trådene, er det i stigende grad de enkelte lande, især de store som Indien, Bangladesh, Canada og England, som samarbejder direkte om projekter, men flere kommer til.

Et særligt indtryk

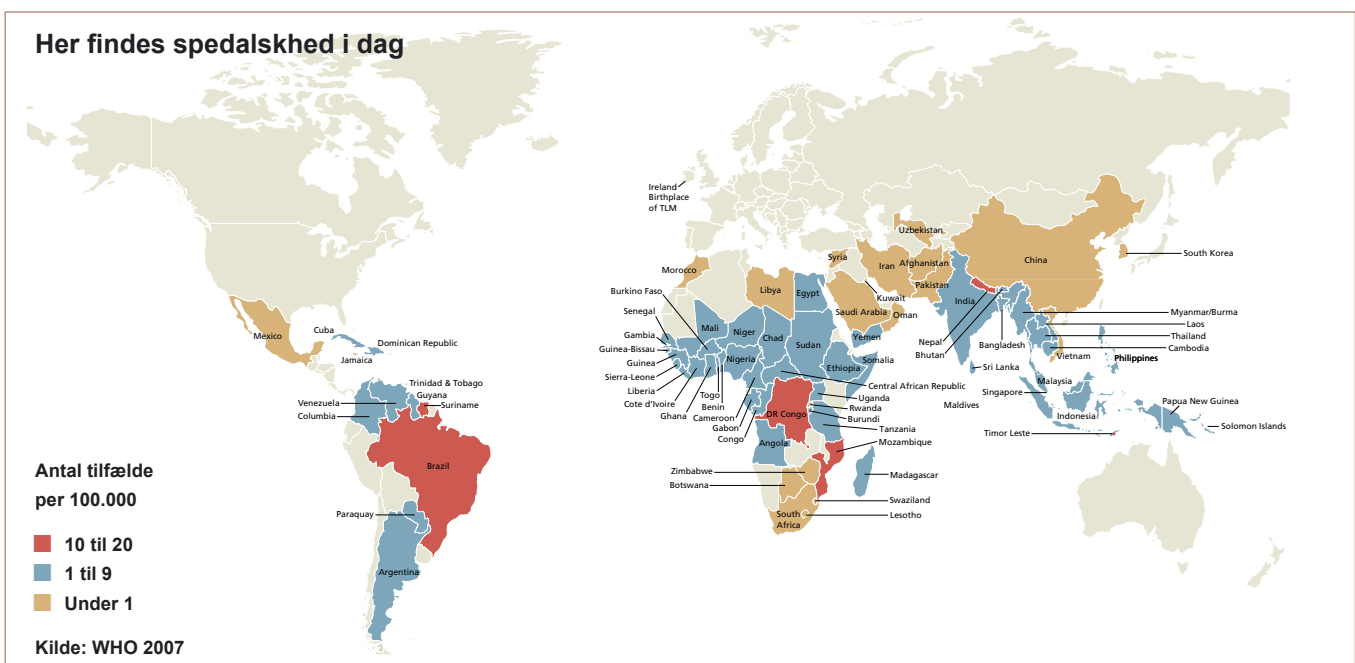
Særlig indtryk gjorde Andrews. Efter, at jeg havde holdt 30 minutters indlæg om "hvordan gøre indsamlingsarbejde som en mindre organisation", ønskede han en samtale med mig. Vi gik op på hans værelse. Her fortalte han mig sin historie – en historie om drengen, der fik spedalskhed og fik begge hænder lammet og mødte megen modgang. Senere fik han hjælp af Spedalskhedsmissionen i Indien, og han fik arbejde på det center i Karigiri i Sydindien, som vi fra dansk side støtter. I dag er han gift og har to børn. Udover sit fuldtidsarbejde på hospitalet bruger han sit liv til at hjælpe børn i samme situation, som han har været i – det er bare vigtigt for ham, at børn bliver hjulpet til en værdig tilværelse og får en uddannelse. Denne fantastiske mand spurgte mig om råd til, hvordan han kunne samle flere penge ind til at hjælpe disse børn – DET gjorde mig ydmyg! Jeg fik stor respekt

Intens snak om globalt partnerskab

Andrews fra Karigiri

Prismodtager Parwatti

for ham. – hvad gør jeg selv? Hvad gør vi for selvopofrende at hjælpe andre?

Wellesley Bailey Awards

Mennesker, der har haft spedalskhed og har gjort en særlig indsats i deres eget samfund, belønnes hvert år med en overrækelse af "The Wellesley Bailey Award". Denne pris blev indført i 1999 for at fejre grundlæggeren af Spedalskhedsmissionen Wellesley Bailey.

En tidligere modtager af prisen sagde: "Spedalskhed er som en skrupelløs tyv, som først slukker lyset, når du lige har opdaget, at han er trængt ind. Så i det frygtelige mørke røver han dig for hver eneste uerstattelige skat, du har."

I år gik prisen til K.V. Shetty fra Indien, som mod alle odds, fordomme og stigma kom til at betyde en afgørende forskel for mange mennesker og til Parwati Oli fra Nepal, som også trods megen modgang er medstifter og

leder af en organisation i Nepal, som kæmper for spedalskes rettigheder.

De holdt begge en tale, det var utrolig rørende at lytte til – igen mindes jeg om, hvor godt vi har det i Danmark, OG hvor vigtigt vores arbejde for at udrydde spedalskhed og afhjælpe følgerne af det er!

På vores hjemmeside www.spedalsk.dk vil du kunne læse mere om K.V. Shetty og Parwatti Oli.

Hvad kommer der ud af det?

For min del har det været af afgørende betydning at være med på konferencen. Det er virkelig med til at åbne øjnene op for de vilkår, som mennesker lever under i de lande, hvor spedalskhed forekommer, og det er fantastisk at opleve den glæde, det giver at mærke, at det arbejde, vi gør, har en stor betydning for mange mennesker!

Dernæst er det også dejligt at kunne dele erfaringer med kolleger i de andre lande, der ligesom Danmark samler penge ind til arbejdet.

Jeg lærte også, hvor vanskeligt et globalt partnerskab er på tværs af enorme afstande, kulturer og økonomiske forhold, men det er den rigtige vej, at vi som en kristen organisation arbejder for ligestilling og respekt. Inden udgangen af 2011 er det globale partnerskab skal kunne præsenteres – vi vil skrive mere om det i bladet!

Dejligt selskab i dejlige omgivelser

Konferencen foregik i Niagara

Falls, hvor de berømte vandfald findes. Vandfaldene ligger henholdsvis på den amerikanske side af grænsen og den canadiske. Det største vandfald "The Horseshoe Falls" er 57 meter højt – der falder 168.000 kubikmeter vand ned i minuttet – det svarer til ca. 1.000.000 fyldte badekar.

Inden man stiger ombord på en tur til vandfaldet, bliver man udstyret med en plastikregnfrakke, idet der er store "tåger" af vand, når man kommer tæt på. På billedet kan man se, hvordan vi kunne komme helt tæt på vandfaldet i en lille færg. Det var frygtindgydende og fantastisk at se lige op i vandfaldet og lytte til brølet af millioner af liter vand. Det fik mig til at tænke på Guds nåde, der strømmer uendeligt ned til os!

Tak kære læser fordi du er en del af vores fantastiske arbejde i givertjeneste og forbøn.

Vil spedalskhed nogensinde blive udryddet

Det meste af Spedalskhedsmissionens (TLM) arbejde fokuserer på menneskers liv i dag, men vi tænker også på i morgen. Vi arbejder frem imod en verden uden spedalskhed. Sådan gør vi:

I 2007 diagnosticerede TLM lidt under 15.000 nye tilfælde. I 2006 var dette tal næsten 50.000. Hvorfor sådan en stor forskel på kun et års tid? Betyder det, at spedalskhed er nedadgående?

Nej, ikke nødvendigvis. Dette tal viser ganske enkelt en forskel i den måde (TLMs forskellige afdelinger, har målt spedalskhed på i 2007. I Indien er et projekt kaldet DTST (District Technical Support Teams), kommet frem til denne konklusion: Der findes nu færre diagnoser direkte ude i samfundene og landsbyerne – de fleste tilfælde, som SPM i Indien finder, er på hospitaler og klinikker.

Det store overblik

Statistikker kan aldrig vise det fulde billede. I december 2005 erklærede WHO (Verdenssundhedsorganisationen) at spedalskhed var udryddet i Indien (mindre end ét tilfælde pr. 10.000 indbyggere). Men er det nu også tilfældet? Det kommer an på, hvordan man læser og tolker statistikkerne.

I nogle områder af Indien er forekomsten af spedalskhed stadig høj, og der er mange afsides egne, der ikke rigtigt har adgang til noget sundhedsvæsen. Lagt oveni dette kommer de sociale konsekvenser af spedalskhed – som faktisk er et problem, ikke

kun i Indien, men i de fleste lande, hvor TLM arbejder. Spedalskhed er stadig meget frygtet, og folk er stadig meget tøvende med hensyn til at stå frem og få behandling.

Lang vej endnu

Ifølge videnskabs eksperter er det endnu ikke muligt at udrydde spedalskhed, fordi man mangler en metode til at diagnosticere infektionen. "Der foreligger en enorm forskning, før man kan udvikle en udryddelsesstrategi." Det skriver Dr. Cairns Smith fra universitetshospitalet i Aberdeen, og Jan Hendrik Richardus fra "Erasmus University Medical Centre" i Rotterdam, i "The Lancet" i marts 2008.

Forskningens rolle i udryddelsen af spedalskhed

Uden forskning var MDT, den fler-medicinske behandling, som i dag anvendes til at kurere spedalskhed, aldrig blevet opfundet. Dette stof har reddet millioner af mennesker fra at udvikle alvorlige handicaps.

Men der er stadig så mange ubesvarede spørgsmål ved denne sygdom.

Hvordan bliver spedalskhed overført? Hvorfor er det ikke muligt at dyrke "mycobacterium leprae" i et laboratorium, så den kan studeres? Hvordan helt præcist angriber spedalskhed nerverne? Hvorfor er nogle mennesker immune overfor den?

Derfor er forskning en meget vigtig del af TLMs arbejde: Jo mere vi ved om sygdommen, jo

mere kan vi ændre spedalskes liv, og nærme os vores vision om en verden uden spedalskhed. TLM involverer sig i tre forskellige områder af forskningen:

1. Forhindre spedalskhed i at sprede sig

Der mangler stadig at opfindes et simpelt diagnosticeringsværktøj, der er 100% nøjagtig. Der forskes også i, hvordan man diagnosticerer og forhindrer infektion i at sætte sig fast i folk, der skal i tæt kontakt med spedalske eller har været det.

2. Forhindre handicaps

TLMs medarbejdere forpligter sig til at forske i at forbedre håndteringen af spedalskhed og dens konsekvenser. Nuværende evaluering inkluderer: De patienter, der ikke færdiggør MDT, og forholdende omkring åbne sår og øjenproblemer.

3. Forebygge og formindske sociale konsekvenser

I tre TLM centre bliver der studeret i, hvordan man kan bekæmpe fordomme og social udstødelse. Det er en samfundsbaaseret indsats, der har til opgave at evaluere forskellige strategier for, hvordan man formindsker de negative sociale konsekvenser. Og det er de spedalske selv, som dømmer ud fra, hvad de oplever på deres egen krop.

Vi arbejder altså hen imod at udryddelse, men der er stadig lang vej at gå, og der er mange skridt, der skal tages, før vi er i mål.

Fortiden er overvundet

- Denkana Seethas historie

Tekst af Fione Campell og foto af Peter Lemieux

Væggene i Seethas 2-værelses hjem i Salur, Indien, er malet svagt lyserøde - små bronzekrukker der er fyldt med blomster dekorerer hylderne, og limegrønne og limeorange forhæng separerer elegant opholds- og soveområderne.

Seetha har et varmt smil og en venligsinde væremåde. Mens hun sidder ved sin symaskine med farvet stof under nålen, vandrer naboer ind og sætter sig til rette på de hvide plastikstole, parate til en sludder og en kop te.

Hun er tilfreds med sit arbejde, sit hjem, og sine 2 teenagesøner. Fra produktion af kjoler tjener hun tilstrækkeligt til at forsørge sin lille familie; hun er stolt af sine omgivelser og gør meget for at gøre sit hjem så mageligt og indtagende for øjet som muligt. Og hun er så sikker på kvaliteten af sit håndværk, at hun er i gang med at planlægge driftige tiltag for fremtiden.

Men der var et tidspunkt i Seethas liv, hvor hun ikke havde nogen planer, hvor fremtiden var usikker, næsten at frygte for, og byrden, hun havde, var næsten umenneskelig. Nu har hun takket være Spedalskhedsmissionen fået kræfter til at klare fortiden.

23 år gammel, var Seetha lykkeligt gift, hun havde 2 små børn, som hun forgudede, og en mand, der arbejdede i markerne nær ved deres hjem, og som tjente tilstrækkeligt med penge

til at sørge for familien, købe mad og andre fornødenheder. De var tilfredse og lykkelige – Seetha elskede at lave et godt måltid med ris og karry til sin mand, når han kom hjem fra markerne om aftenen, og drengene nød at lege med deres kusiner og fætre i nabohuset. Hendes liv var, som hun altid havde håbet, det ville være.

Men så en eftermiddag, opdagede hun en hvid plet på sin arm - 2 uger senere opdagede hun, at den havde spredt sig, og da hun rørte ved den, kunne hun ikke føle noget som helst. Så, da hun ikke vidste, hvad der var galt, tog hun til Spedalskhedsmissionens hospital i Salur, det nærmeste ved hendes landsby. Der diagnosticerede en læge hende for spedalskhed og satte hende på en multi-medicin kur (MTD), som

skulle kurere hende fuldstændigt. Hun var meget taknemmelig over, at spedalskhed var blevet diagnosticeret så tidligt, at hun ikke havde mistet nogen følelse i sine hænder og fødder, og at hun ikke var i risiko for at få nogen funktionsnedsættelse.

Men, da hun fortalte sin mand, at hun var angrebet af spedalskhed, blev han utilfreds. På grund af manglende forståelse, eller måske fordi han var bange for, hvad folk i deres lokalsamfund ville tænke, bad han hende forlade deres hjem og tage børnene med sig.

Lamslået over hans reaktion tog Seetha vejen til sin mors hus, som er et 2 etages hus lige ud for hovedgaden i Salur. Hun har ikke set sin mand igen, omend hun ved, at han har stiftet en ny familie.

Seetha sammen med landsbybørn

Da Seetha kom tilbage til Salur hospitalet for at afhente medicin til endnu en 2 måneders MDT kur, fortalte hun personalet, hvad der var sket. Bekymret for hende, foreslog de hende at overveje at lære et håndværk eller et erhverv, som ville kunne sikre hende en tilstrækkelig indkomst og give hende uafhængighed. Og de fortalte hende, at Spedalskhedsmissionen kunne hjælpe. Hvis hun ønskede det, kunne hun få undervisning på Spedalskhedsmissionens erhvervsuddannelsescenter i Vizianagaram (cirka 50 km. væk). Det tog ikke lang tid for Seetha at indse, at dette var, hvad hun skulle gøre.

Så, efter at have efterladt sine drenge i gode hænder hos sin mor, tog hun til centeret i Vizianagaram for at lære skæddersyning og broderi. I virkeligheden havde hun altid elsket at sy fra hun var en lille pige. Det var hendes far, med faderlig visdom, som havde opfordret hende til at lære at sy og forklaret, at det var en god færdighed at kunne, og som kunne give hende indkomst, hvis han ikke længere kunne forsørge hende eller døde.

Da hun havde afsluttet VTC kurset, tog Seetha tilbage til Salur og sin mors hus. Hendes mor overlod mod en lille månedlig husleje øverste etage af huset til Seetha, hvor hun bor med sine børn. Spedalskhedsmissionen ydede hende et lån til 2 symaskiner – en til almindelig skrædderarbejde og en til broderi.

Nu tjener hun 3000 rupees (280 kr.) pr. måned, hun har været i stand til at indfri lånet,

Seetha lærer andre at sy

og hun tjener tilstrækkeligt til at forsørge familien. Hendes kjoler er populære blandt naboerne og i det lokale samfund.

Da hun erfarer, hvor vigtigt det er for kvinder at have færdigheder, viderebringer hun sine kundskaber til andre. Hver uge kommer 10 piger i alderen 15-20 år til hendes hus for at lære syning og broderi. Piger i Seethas lokalsamfund stopper med at gå i skole efter 10 klasse (i en alder af cirka 16), og efter denne skolegang gives der ikke mange muligheder for dem til at opnå yderligere kundskaber. "Jeg håber, at hvis de lærer et håndværk, at de vil være i stand til at opnå tilstrækkelig indkomst til at forsørge deres familie," forklarer Seetha.

Seetha er ikke tilfreds med at arbejde hjemmefra – hun har store forhåbninger for fremtiden. Hun drømmer om at kunne åbne en forretning, hvor hun kan sy og sælge beklædningsgenstande. Hun håber også at kunne sælge

nogle af sine færdiglavede saries til større forretninger, da dette vil give større indtjening og gøre det muligt at opfylde hendes drøm om egen forretning. Et af hendes håb er, at hvis hun åbner en forretning, at hun kan ansætte nogle af pigerne, som hun har oplært, og dermed give dem en mere sikker fremtid.

Hun sparer sammen for at have en sum penge til at kunne købe en af de nærliggende salgsstande i en af hovedgaderne. Selvom det vil tage hende nogen tid at sammenspare pengene, erklærer hun med stor selvsikkerhed, at "med Guds velsignelse vil det være muligt."

Seetha ser ikke tilbage på fortiden. Takket være Spedalskhedsmissionen lever hun et liv, som hun er stolt af.

Oversat af HS-H

”Madaki”

– Vicechef, forretningssucces, historie og forbillede

Tekst af TLM-I, Foto af Peter Lemiux

”Livet før micro-kredit programmet var ikke godt. Jeg led meget. Hver morgen måtte jeg gå 10-20 kilometer for at finde mad, og hver nat var jeg bekymret over, hvor jeg kunne sove,” erindrer Jibrim Ibahim, af mange i sin landsby kendt som ”Madaki,” fra hans tid før deltagelse i Spedalskhedsmissionens microlåneprogram. ”Ingen ville hyre mig, fordi jeg havde spedalskhed.”

Sidst i 1980’erne besluttede Madaki at gøre noget for at skaffe sig et bedre liv, og han forlod i smug landsbyen til fordel for tummel i Lagos og drømmen om at starte sin egen handelsvirksomhed. Med en stor saldo i form af beslutsomhed, men nul i finansielle ressourcer begyndte Madaki at tigge på gaderne for at samle en startkapital til sit planlagte foretagende. På denne tid begyndte hans fingre at vise deformation, og han erkendte,

at han måtte have fået spedalskhed.

”Den hårdeste tid i mit liv var mit 9-årige ophold i Lagos,” erindrede Madaki for nyligt foran en høj varebeholdning af brænde i landsbyen Wadata i Abuja, Nigeria. ”Jeg ville forsøge at købe materialer og gensælge dem, men så snart folk erfarede, at jeg

havde spedalskhed, konfiskerede de mine penge og mit varelager og slog mig. Så måtte jeg starte forfra med at tigge. Jeg var ikke lykkelig.”

Madakis held begyndte at skifte, da han forlod Lagos og mødte en anden tigger, Sarki Ali Isa. Begge mænd var angrebet af spedalskhed, de delte deres

Bestyrelse:

JAN MEYER, læge, Hobro, formand

FLEMMING MØLLER MORTENSEN, sygeplejerske, MF, Skørping, næstformand

LISBETH PEDERSEN, bogholder, Amager, kasserer

ANNETTE REIMER JENSEN, overlæge, Næstved

KRISTIAN JENSEN, skolepsykolog, Aalborg

HANS-JØRGEN KNUDSEN, projekleder, Vanløse

Redaktionsudvalg:

LISSI STOKLUND
FLEMMING MØLLER MORTENSEN

KR. JENSEN (ansvarshavende)
Kærvangsalle 34, 9000 Aalborg
TLF. 9812 7449

Kontor:

Administrator: Klaus Leonhardt
Skibbroen 6, 2. Postboks 13,
6200 Aabenraa
Tlf. 3838 4888. Fax 7462 7772
E-mail: info@spedalsk.dk
www.spedalsk.dk

Tryk: Øko-Tryk
Borrisvej 5b, 6900 Skjern
Tlf. 9694 0411

Forsidefoto: TLM-I
Bagsidefoto: TLM-I

oplevelser og erfarede, at de længtes efter de samme ting - et permanent tilflugtssted væk fra gaden. "Vi havde håbet at finde et sted, hvor der ikke var noget stigma knyttet til vores sygdom," udtaler Madaki. "Og så bragte Gud os den gode nyhed, at der fandtes landområder for vores slags." Information havde spredt sig til Madaki og Sarki om, at folk angrebet af spedalskhed besatte og slog sig ned på et område nær Abuja. De tog snart rejsen dertil og hjalp med at etablere landsbyen Wadata.

I Wadata har Madakis instinkter for foretagsomhed blomstret. Han mødtes med Spedalskhedsmissionen for at diskutere sine mange forretningsideer. Hans store energi, store baggrund i forretningslivet og hans længsel efter succes blev ikke bestridt. Madaki, som aldrig havde giftet sig og ikke havde nogen forsørgerpligt (en sjældenhed i Nigeria), ønskede at støtte sin familie i sin hjemby som aldrig havde opgivet ham. Alt han manglede var en startkapital.

I 1999, med et 30.000 Naira

lån (1.250 kr.) fra Spedalskhedsmissionen, købte Madaki "iros," beklædning som nigerianske kvinder vikler rundt om livet. Han slæbte dem rundt i byen, indtil han ikke havde flere. Samtidig havde han opdaget, at det ville være en bedre forretning at sælge brugt tøj; så tog han overskuddet fra iros'ene og arbejdede videre med sin nye ide.

"Jeg er meget forsigtig med penge og spenderer aldrig på mig selv," forklarer Madaki en velkendt opsparer mellem Spedalskhedsmissionens personale. "Så snart jeg har lavet en fortjeneste på en handel, finder jeg noget andet at sælge. Jeg observerer og ser, hvad folk kan lide og går ud og køber det."

Og hvilken succesfuld strategi dette har vist sig at være. Han tog fortjenesten fra genbrugstøjforretningen og plantede suk-kerrør i en regnfuld sæson. Han samlede brænde på markerne og lavede et udsalg. Da indtjeningen og fortjenesten forøgedes, plantede han majs. På tidspunkter har han haft op til 7 ansatte landsbyboere til at hjælpe sig.

Vigtigst af alt, han frygtede aldrig fiasko. "Så snart jeg havde købt et produkt, som ikke var salgbart," siger Madaki, "stoppede jeg med at købe det, skaffede mig af med det, selvom det gav tab, og gik videre til noget andet."

Madakis forretnings succes og hans personlige hæderlighed har imponeret hans medborgere i landsbyen Wadata så meget, at han kærligt omtales som "Madaki" - som betyder "vicechef" på deres Hausa modersmål. I dag bestyrer han sin virksomhed. Sammen med Chefen, hans gamle ven Sarki, stræber de efter at være stærke forbilleder for andre i Wadata. Han ønsker at hjælpe Spedalskhedsmissionen med at identificere nye kandidater til micro-kredit programmet.

Forhåbentlig med hans hjælp og Spedalskhedsmissionens fortsatte engagement, vil flere Wadata landsbyboere opnå personlig og professionel tilfredsstillelse ligesom Madaki.

Oversat af HS-H

***Tak for en god julegave
til de spedalske***

